



SØGER LÆRDOM VED LÆSNING OG VED TRØ

NUMMER 14	15. JULI 1934	83. AARGANG
-----------	---------------	-------------

## FULDKOMMENHED.

Af Luther Espley.

»Vorder derfor fuldkomne.« Hvor umuligt lyder det ikke! Vi véd, hvor uhyre vanskeligt det er blot at hævde vort eget lave Niveau. Hvis Herren havde sagt: »Gør dit bedste og prøv alt, hvad du kan, for at leve et rent, ærligt og retskaffent Liv, idet du er uselvisk og venlig overfor dine Medmennesker,« vilde det ikke synes at være saa vanskeligt. Men han sagde: »Vorder derfor fuldkomne, ligesom eders Fader i Himmelen er fuldkommen.« Hvad mente han?

Vi véd, at Herren aldrig beder Mennesket om at gøre det umulige. Han véd, »hvad der er i Mennesket«, og han kender de Vanskeligheder og Fristelser, der ligger for det; hvor let er det ikke at falde, men hvor svært at rejse sig og begynde igen paany! Han forstaar de Vanskeligheder, der kan opstaa ved daarlige Omgivelser, fyrige Sind, jaloux Naturer og alle de forskellige Handicaps, der moder Mennesket. Og dog sagde han: »Vorder fuldkomne«.

Hvad er Betydningen af og Meningen med Fuldkommenhed? En fuldkommen Ting er noget, der i hver Henseende opfylder dets Skabelses Maal. Et fuldkomment Menneske er et Menneske, der paa alle Maader opfylder det Formaal, hvorfor det er blevet skabt. Vor Herre mente, naar han bad os om at blive fuldkomne, at vi skulde blive et saadant Men-

neske, som vi foler, han mente, vi skulde blive. Han beder os ikke om at forandre vor hele Karakter, men at faa det bedste ud af vore Gaver, vore Talenter og de Muligheder, han giver os.

Hvorledes kan vi blive fuldkomne? Herren lærte sine Tilhængere, hvorledes de kunde blive fuldkomne ved Hjælp af enkle Lignelser og Fortællinger. Mange af hans Lignelser lærer os, hvorledes Fuldkommenhed kan erhverves, men Lignelsen om Huset paa Klippen synes at være det naturlige Begyndelsespunkt i vore Bestræbelser for at opnaa denne Sfære.

»Derfor, hver den, som hører mine Ord og gør efter dem, ham vil jeg ligne ved en forstandig Mand, som byggede sit Hus paa Klippen, og Skyregnen faldt, og Floderne kom, og Vindene blæste og sloge mod dette Hus, og det faldt ikke; thi det var grundfæstet paa Klippen.

Og hver den, som hører disse Ord og ikke gør efter dem, skal lignedes ved en Daare, som byggede sit Hus paa Sandet, og Skyregnen faldt, og Floderne kom, og Vindene blæste og stodte imod dette Hus, og det faldt, og dets Fald var stort.«

I dette skønne Billede beskrives den store Storm, som slog mod Huset, saa klart, at vi synes at høre Bolgernes Brolen og Vindens Hylen. Dette Hus var bygget paa en fast Grundvold. Paa hvad er vor Grundvold lagt? Vor Grundvold er bygget paa Jesus Kristus. I ham er vi »rodfæstede og opbyggede«. Vor Grundvold blev stærkere paa Daabsdagen og ved Modtagelsen af den Helligaand. Ved disse Handlinger begyndte vi at stige op ad Fuldkommenhedens Stige.

Den Styrke, der alene kan sætte os i Stand itl at modstaa Prøvelsernes og Fristelsernes Storme, kommer fra Frelseren gennem den Helligaands Indflydelse. Med denne Forstaaelse nærmer vi os og har større Sandsynlighed for at naa vort Maal. Vi kan af os selv gøre saa lidt for at naa det; og dog, naar vi husker, at vi kan modtage Styrke gennem den Helligaand ved Tro paa vor himmelske Fader, faar vi Mod til at modstaa de Storme og Fristelser, der moder os.

Lad os se lidt nærmere paa Lignelsen. »Hver den, der hører disse mine Ord og *gør efter dem*, skal lignedes ved en forstandig Mand; og hver, som hører disse mine Ord og *ikke gør efter dem*, skal lignedes ved en Daare.« Lydighed er det Menneskes Mærke, hvis Liv hviler paa et fast Grundlag. Lydighed er Vejen til Fuldkommenhed.

## »ER VI SIDSTE DAGES HELLIGE?«

Af *Villy Robert Laursen*, Aarhus.

Er vi Sidste Dages Hellige, eller er vi det ikke?

Er vi en af dem, som kender Kirkens Love og efterlever dem, eller horer vi til dem, der godt kender dem, men alligevel ikke adlyder dem?

Er vi fordomsfulde, overtroiske og bundne af gamle Traditioner, eller er vi frie Sidste Dages Hellige?

Spørgsmaalene er stillet til alle, og enhver kan selv afgøre, paa hvilken Side af Vejen de befinder sig.

Det, Verden mangler i Dag, er en Generation, som ikke er traditionsbunden, vi trænger til Mænd og Kvinder, som har Mod til at trodse de gamle Traditioner.

Naar vi indgaar i denne Kirke, da gaar vi imod Traditionerne, vi gaar imod Troen paa en treenig Gud i legemlig Henseende og ligesaa imod, at smaa Børn skal døbes.

Dette er to Ting, som Verden er umaadelig langsom om at komme bort fra; gid den vilde vaagne op og se, hvad det er, den i Virkeligheden tror paa.

Men, forend Verden skal vaagne op, da maa vi først selv gøre det. Vi paastaar, at mange Mennesker tilhører en Kirke af Vane.

Hvordan er det med os selv, tilhører vi vor Kirke af Vane, eller tilhører vi den, fordi vi har en Overbevisning om, at det er den rette. Eller tilhører vi maaske to Kirker, staar vi med det ene Ben i en Kirke og det andet i en anden; om vi gør, da er der noget i Vejen med os, thi ingen kan tjene to Herrer. Dersom vi ønsker at tjene Gud, lad os gøre det, og ønsker vi at tjene Verden, lad os gøre det, men lad os da ikke falskeligt udgive os som Sidste Dages Hellige.

Lad os, som der staar i Johannes Aabenbaring, være enten varme eller kolde og ikke lunkne, thi da vil han udspy os af sin Mund. Lad os være fulde af Iver og Begejstring for det Evangelium, som vi har modtaget, thi vi véd jo alle inderst inde godt, at det er gennem det, vi skal frelses, ved Troen paa Jesus Kristus.

Netop nu i denne Tid trænger vi til varmblødige Sidste Dages Hellige, som med Iver og Begejstring kan forkynde dette Evangelium, saa at det snart maa kendes fra Syd til Nord, fra Ost til Vest.

Men forend dette kan ske, og forend dette vil ske, da maa vi først vaagne op, og som der staar i en af vore Sange: »Vaagn op og gør noget mer, end drøm om det himmelske Hjem«, saaledes skulde vi vaagne op, thi der er Sandhed i disse Ord.

Lad os vaagne op og gøre noget mere end blot at drømme om det himmelske Hjem, thi dersom vi blot drømmer om det, men ikke arbejder for det, hvad Gavn har vi da deraf? Intet.

Derfor, naar vi nu har sluttet en Pagt med Gud, og vi har lovet ham, at vi vil holde hans Bud og Befalinger, hvorfor gør vi det da ikke?

Vi er skrobelige og ufuldkomne, siger vi; ja det er sandt, vi er skrobelige og ufuldkomne i Forhold til Gud og Jesus Kristus.

Men lad det ikke blive nogen Sovepude, saa at vi benytter den som en pæn Undskyldning for, hvorfor vi ikke adlyder en eller anden Lov, som vi nu har vanskeligt ved at følge.

Siger Gud ikke selv, at han har aldrig givet nogen Befaling til Menneskenes Børn, uden at han ikke ogsaa har beredt en Udvej til dem, for at de kan efterleve dem.

Altsaa, er det os, der er noget i Vejen med, det er os, som siger, at vi er skrobelige og ufuldkomne for derigennem at have en pæn Undskyldning for, hvorfor vi ikke efterlever Guds Bud og Love.

Ligesaa, vi opstiller os mange Gange som Dommere, idet vi siger: »Den Lov der og den der, dem vil jeg følge, men den der og den der, dem vil jeg ikke efterleve.«

Har vi nogen Ret til at sætte Skel mellem Guds Love?

Nej, vi har det ikke, og dog gør vi det alligevel.

Lad os gaa lige direkte til det ømmeste Punkt, Visdomsordet.

Hvor mange siger ikke, »jeg kan ikke efterleve det«, men Sandheden er i Virkeligheden den, at de vil ikke, de har ikke Tro og Tillid nok til Guds Ord, at han aldrig har givet os nogen Befaling, uden at han ikke ogsaa har beredt os en Udvej, saaledes at vi kan følge hans Bud og Love.

De er ked af, naar De kommer ud iblandt Deres Venner, at skulle bede om en Kop kogt Vand, De er monstro bange for Spørgsmaalet: »Hvorfor drikker du ikke Kaffe?«, og naar De har fortalt det, er De bange for den Bemærkning, som gerne gives, naar man vender Ryggen til, saasom, at han maa ikke være rigtig klog, at han kan tro, at det er skadeligt at drikke Kaffe, og saa følger den sædvanlige Historie, at min Bedstefar drak Kaffe hele sit Liv igennem, og han blev saa og saa gammel, og naar det ikke har skadet ham, saa vil det heller ikke skade os.

Skal vi være bange for den Slags Bemærkninger?

Nej, vi skal ikke, vi skal ikke trakte efter at tilfredsstille Menneskene, men derimod efter at tilfredsstille Gud, vi skal ikke trakte efter Menneskenes Gunst, thi hvad Betydning

har det for os, enten de synes om os eller ej, er det ikke af meget større Betydning, at Gud synes om os, er det ikke af meget større Betydning, at vi efterlever de Bud og Love, som han har givet os?

Jo, absolut.

Og ligeledes, hvordan skal vi kunne komme ud iblandt vore Medmennesker og forkynde Evangeliet for dem, medmindre vi selv efterlever det; Eksemplets Magt er det største Middel til Folks Omvendelse.

De'te, som jeg her har sagt, gælder naturligvis ikke Vidsomsordet alene, men alle Guds Love.

Vi kan ikke blive fuldkomne i denne Verden, men vi kan stræbe fremad mod det fuldkomne Maal, og jo nærmere vi kommer det i dette Liv, jo nærmere er vi det i det næste.

Dersom vi bestandig siger til os selv, at vi er skrobelige og ufuldkomne, ja, saa er vi det ogsaa.

Lad os faa lidt mere Tillid til Gud og lidt mere Tillid til os selv.

Hvad var det, som holdt Mormonpionererne oppe under deres lange Vandringer over Sletterne? Var det ikke den store, brændende Tro og Tillid til Gud, Tilliden til sig selv og ikke at forglemme Broder- og Søsterkærlighedens Aand, hvormed de hjalp hinanden over de mange Vanskeligheder, baade med Hensyn til deres personlige Fejl og de utallige Rejsebesværligheder. Det er det samme, vi har Brug for i Dag, Troen og Tilliden til Gud, Tilliden til sig selv og Broder- og Søsterkærlighedens Aand, hvormed vi maa og skal hjælpe hverandre med at overvinde de Fejl, som ethvert Menneske er i Besiddelse af. Vi skal med andre Ord være Idealister, hver eneste en af os, vi skal ikke staa og vakle fra den ene Side til den anden, men derimod tage en fast Beslutning, at enten er vi Sidste Dages Hellige, eller ogsaa er vi det ikke.

Smid alle gamle Fordomme og Traditioner over Bord og lad Maalet fra i Dag af, fra denne Stund af, være: »Et Ideal af en Sidste Dages Hellig«.

Ovenstaaende Tale blev holdt ved Ungdomsstævnet i Esbjerg, Pinsen 1934.

---

## DEN DANSKE MISSION.

### AFLØSNING.

Broder Carlos E. Andersen, som de sidste 5 Maaneder har præsideret over Odense Distrikt, er blevet hæderligt afløst fra sin Missionsvirksomhed. Broder Andersen har udført et

godt Arbejde i det Aar, som han har tilbragt i Missionsmarken. Maa Gud velsigne ham for hans Opofrelse; men vi glemmer heller ikke hans gode Hustru, der har været ham en god Støtte i den Tid, han har været ude. Vi ønsker ogsaa at takke hans Familie og Venner i København, som har bistaaet ham. Lad os erindre, at dersom vi ikke selv kan gaa ud i Missionsmarken, kan vi maaske hjælpe andre til at udføre deres Gerning.

Broder Andersen er afløst med Tak og Ære for sit gode Arbejde og med vore Velsignelser for et lykkeligt Liv.

#### BESKIKKELSER.

Ældste Owen M. Christensen er blevet beskikket til at præsidere over Odense Distrikt.

Ældste Otto L. Jørgensen er blevet beskikket til at arbejde i Esbjerg Distrikt.

#### FORFLYTTelser.

Ældste Calvin B. Jolley er blevet forflyttet fra Esbjerg Distrikt til Aarhus Distrikt.

Ældste Rulon J. Hansen er blevet forflyttet fra Odense Distrikt til Aarhus Distrikt.

Ældste N. Willard Larsen er blevet forflyttet fra Aarhus Distrikt og er blevet beskikket til at arbejde i Aalborg Distrikt.

Ældste Owen M. Christensen fra Aarhus til Odense, hvilket Distrikt han nu vil præsidere over.

#### INDGAAET I ÆGTESKABET.

Vor Redaktionssekretær, Ældste Orson B. West, indgik den 14. Juni Ægteskab med Søster Krista Dietz; det unge Par blev viet af Missionspræsident Holger M. Larsen den 22. Juni i Nærværelse af faa intime Venner.

Det er med Glæde, at Parrets mange Venner ønsker dem et lykkeligt Liv. Broder West er kendt fra sin Missionsvirksomhed i Den danske Mission, hvor han har virket i 27 Maanedere. Han er stadig Præsident for Unge Mænds Foreninger i Missionen.

Hans Brud er Datter af Søster Marthine Dietz Thomsen i Brønderslev og har i mange Aar været et aktivt Medlem af Københavns Gren. Vi ønsker gennem »Stjernen« at sige: Gud velsigne eder; maa eders Liv blive lykkeligt og maa I have alle gode Gaver fra Herren i Fremtiden.

*Holger M. Larsen.*

## SØNDAGSSKOLEN

### *Lektier for Børneklasser (10—14 Aar).*

Paa Grund af Sommerferien findes der ingen Lektier i dette Nummer af »Stjernen«.

### *Lektier for Børneklasser (under 10 Aar).*

15. Juli.

#### JESUS OG NIKODEMUS.

Engang sagde Jesus, at Folk skulde blive født paany. Han sagde, de skulde fødes to Gange. Skal jeg fortælle jer, hvorledes det hændte, at han sagde det, og hvorfor han sagde det?

Der var mange Mennesker, der elskede Jesus meget højt. Der var andre, som ikke kunde lide ham. De ønskede ikke at gøre de Ting, som vilde gøre dem virkelig lykkelige. De troede, at de Ting var for svære at gøre. Mange af Jødernes Embedsmænd holdt ikke af Jesus, fordi han hjalp alle, de fattige saa vel som de rige, og Samaritanerne saa vel som Jøderne. En af Jødernes Embedsmænd holdt af ham. Hans Navn var Nikodemus. Han vidste, at Jesus var blevet sendt af Gud, fordi han udførte saadanne vidunderlige Ting. Han ønskede at vide, hvorledes han kunde tilhøre Guds Rige, at blive en af hans Kirke. Men han var bange for, at hans Venner skulde se ham tale med Jesus. Han troede, at de maaske vilde gøre Nar af ham. Saa gik han for at besøge Jesus om Aftenen, da det var mørkt. Saa kunde Folk ikke se, hvem det var, der gik ind i Huset, hvor Jesus opholdt sig.

Det synes, som om Jesus sad paa Taget. I de Dage og i det Land var Tagene flade. Der var Stakit omkring Tagene, saa Folk ikke kunde falde ned. Taget gjorde det i Virkeligheden ud for et andet Værelse med Himmelen som Loft. Om Aftenen sad Folk i dette Værelse. De elskede at mærke de kolige Briser og at se paa Stjernerne paa Himmelen. Det var i et saadant Værelse, at Nikodemus fandt Jesus.

Omtrent saadan talte Nikodemus til Jesus: »Mester, vi véd, at du er en Lærer, kommet fra Gud for at hjælpe os. Gud hjælper dig, ellers kunde du ikke gøre de vidunderlige Ting, som du gør hver Dag. Jeg prøver paa at gøre det rette, og jeg vilde gerne tilhøre Guds Folk. Sig mig, hvad skal jeg gøre for at komme ind i Guds Rige; at blive en af jer.«

Og Jesus svarede: »Sandelig, sandelig siger jeg dig, uden nogen bliver født af Vand og Aand, kan han ikke komme ind i Guds Rige.« Nikodemus forstod ikke, hvad Jesus mente. Han troede, at Folk kun blev født en Gang, at de kun havde Fødselsdag en Gang om Aaret. Derfor spurgte han endnu engang, hvad han i Virkeligheden mente. Og Jesus sagde til ham: »Sandelig, sandelig siger jeg dig, uden nogen bliver født af Vand og Aand kan han ikke komme ind i Guds Rige.«

At blive født betyder at blive forandret fra en Verden til en anden. Jesus ønskede, at Nikodemus skulde døbes, skulde gaa ned i Daabens Vande et Øjeblik og blive velsignet af en, der vidste, hvorledes man skulde velsigne Folk for Gud. Saa vilde en ny Følelse komme over ham, en Fredens og Kærlighedens Følelse. Det vilde faa ham til at føle sig godt til Mode og faa ham til at gøre Ting saa forskelligt, at han vilde som leve i en ny Verden.

Jesus selv blev døbt for at vise os, hvorledes vi skulde tilhøre Guds Rige. Hvem døbte ham? Hvorledes gjorde han det? Da han kom op af Vandet igen, hvad sendte vor himmelske Fader til ham? Den Helligaand gav ham en Følelse af Fred og Kærlighed. Det hjalp ham til at gøre sit Arbejde. Det fik ham til at føle, som om han levede i en ny Verden.

Det var det, Jesus mente, da han sagde: »Uden nogen bliver født af Vand og Aand kan han ikke komme ind i Guds Rige.«

Hvorledes vilde det være at kalde vor Daabsdag vor anden Fødselsdag? Det vilde hjælpe os til altid at huske, at vi var blevet født paany.

## 22. Juli.

### HVORLEDES MARIA OG MARTHA TAKKEDE JESUS.

Der er mange Maader at vise Kærlighed og Respekt for hinanden paa. Selv Dyr har visse Maader, hvorved de viser hinanden deres Kærlighed. Der var engang to meget rare unge Damer, som holdt meget af Jesus. De provede at vise ham, at de holdt af ham. Han havde været meget god imod dem. Han havde lært dem mange Ting, som bragte dem Glæde og Lykke. Og saa havde han rejst deres Broder Lazarus fra de døde. Kan I huske Navnene paa de Damer?

Maria og Martha boede i en lille By, der hed Bethania. Den var ikke langt fra Jerusalem. De havde et dejligt Hjem, og Jesus var altid velkommen der. Jesus kom der ofte for at hvile.

Engang da han var kommet til en Fest i Jerusalem, gik



han ud for at besøge disse to Søstre. De var meget glade for at se ham. Efter at de havde talt lidt sammen, begyndte Martha at gøre Forberedelser til et dejligt Maaltid, men Maria sad stadig paa Fodskamlen ved Jesu Fodder. Hun elskede at lytte til hans Ord, for han havde altid interessante Ting at lære hende. Jesus var saa glad for tale til hende, for han var den største Lærer, Verden nogensinde har haft.

Martha ønskede at lave en saa dejlig Middag for Jesus, at det tog en Del Tid og krævede meget Arbejde. Hun folte sig sorgmodig til Møde, at ikke ogsaa hun kunde lytte til ham. Jo mere hun tænkte over det, desto mere ønskede hun, at Maria vilde hjælpe hende, saa at Middagen kunde blive hurtigere færdig. Hun gik til Jesus og Maria og sagde: »Jeg trænger til Hjælp, Jesus, vær venlig og bed Maria om at hjælpe mig.«

Jesus var glad over at blive æret af Marthas kærlige Arbejde for ham. Han var ogsaa lykkelig over at se Marias Respekt for ham ved at lytte til hans Ord. Han ønskede ikke at saare nogen af Søstrene, fordi han holdt af dem begge. Og dog vilde han hellere have haft dem begge til at lytte til sig, om de kunde. Derfor sagde han: »Martha, det er saa pænt af dig at arbejde saadan for mig, men jeg er meget glad for at have Maria til at lytte til Guds Ord. Guds Ord er nødvendigt fremfor alt andet. Det er den bedre Del af Livet. Fordi Maria elsker det saadan, skal det ikke tages fra hende.« Martha kunde straks se, at Jesus folte sig beæret over, at Maria lyttede til ham.

En anden Gang viste Maria sin Kærlighed for ham. Det var paa en anden Maade, men Jesus var glad ved at blive æret, som vi skal se.

Medens Gæsterne sad og spiste, kom hun roligt med en yndig Æske af den fineste Olie og hældte noget af den sødt duftende Olie paa hans Hoved, og Resten hældte hun ud paa hans Fodder. Saa torrede hun hans Fodder med sit Haar.

Da Gæsterne lugtede den yndige Parfume, sagde nogle af dem: »Det er da taabeligt af hende at gøre det. Den Æske Olie koster mere end tre Hundrede Pence (næsten 200 Kroner). Det vilde have været bedre at have solgt det og at have givet Pengene til de fattige.« Men Jesus sagde: »Lad hende være, mine Venner; hun har gjort mig godt; hun har æret mig. I vil altid have de fattige iblandt eder, men I vil ikke altid have mig. I de kommende Dage, naar Folk taler om mig, vil de ogsaa fortælle denne Historie om, hvorledes Maria har takket mig.«

## HVORLEDES FRELSER KRISTUS?\*

Resultatet af Forsoningen, som den blev fuldbyrdet af Jesus Kristus, omfatter (1) universel Befrielse fra den legemlige Dod, d. v. s. den forsikrede Opstandelse af alle dode, og (2) Udfrielse af Virkningerne af individuel Synd.

Det er kun retfærdigt, at eftersom Doden har ramt den hele Menneskehed ved vore første Forældres Handling, skulde Forløsning deraf ligeledes være universel, uden Anstrengelse eller Offer fra vor Side. Vi vil alle opstaa fra Doden, vore Aander igen komme i Besiddelse af deres Legemer af Kød og Ben, hvad enten vi er forholdsvis rene eller fyldt med Synd; men Tiden eller Ordenen for vor Befrielse fra Gravens Skød afgøres af vor Tilstand — i Retfærdighed eller Skyld. Det forklarer Skriften os.

Heri er der en lovlige Berigtigelse mellem Retfærdighed og Naade. Vi er ikke blevet dødelig ved egen Skyld; vi vil blive gjort udødelige uden nogen personlig Fortjeneste. Saadan er Retfærdighed. Og selv om mange har begaaet Forbrydelser, der er langt værre end Adams Ulydighed, saa skal de dog alligevel med Tiden blive løst fra deres arvelige Dødelighed. Det er Naade.

Den guddommelige Frelsningsplan, der er gjort effektiv gennem Forsoningen, kan ligeledes anvendes universel, saa at ethvert Menneske kan blive Nyder af denne Gave; men den Plan er ikke selvvirkende. Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige opsummerer Betingelserne paa denne Maade:

»Vi tror, at Menneskene vil blive straffede for deres egne Synder og ikke for Adams Overtrædelse.«

»Vi tror, at alle Mennesker kan blive frelst formedelst Kristi Forsoning ved at adlyde Evangeliets Love og Ordninger.«

Hvor stor hans moralske Svaghed og syndefulde Tendenser end kan være kender hvert ansvarlig Individ Ret fra Uret med nogen Grad af Overbevisning; og ved den endelige Dom over denne Sjæl vil hver Ting, hvad enten der findes formildende Omstændigheder eller ej, komme med i Betragtning. Midler til at gøre Bod for Synd og derved oprette Antagelighed som egnede til Tilgivelse, tilbydes frit alle Mennesker; men de foreskrevne Betingelser maa overholdes, ellers kan Syndens Mare ikke hæves.

Frelse er ikke til Fals ved at blot at bede derom. Det er for kostbar en Perle til letsindigt at blive kastet for Fodderne af uomvendte, og som uden at give Agt paa dens evige

\* Lektie for Præstedømmet, fjerde Uge i Juli.

Værd gerne vilde træde det ned i Sølet, som de selv vandrer i. Kristi Plan om at frelse Menneskenes Sjæle har ikke universel og betingelsesløs Syndsforladelse for Øje. Det vilde være en Parodi paa Retfærdighed og fordrejet Naade. Saa langt som *jeg* personlig er ansvarlig for Synd, er *jeg* og kun *jeg* ansvarlig. Det er retfærdigt. Men selv om *jeg* gør alt godt igen overfor min Broder, som *jeg* har gjort Uret, kan *jeg* ikke alene bortfjerne Skylden fra min Sjæl. At opnaa Syndsforladelse af Gud, hvis Love *jeg* har brudt, igen at blive forsonet med ham ved Soning for min Overtrædelse, har *jeg* megen Hjælp behov. Den Hjælp kan faas ved Lydighed mod Jesu Kristi Evangeliums Love og Ordinancer. *Jeg* er ikke uden Haab, men har tværtimod guddommelig Forsikring om mulig Frigørelse. Det er i Sandhed Naade.

»Den, der tror og bliver døbt, skal blive frelst, men den, som ikke tror, skal blive fordømt.« Saaledes talte Kristus. Troen, der omtales her, maa være den aktive, virkelige Tro. Virkelig Tro paa vor Herre Jesus Kristus fører naturligt til Lydighed mod hans Bud; og Troens første Frugt er Omvendelse. Ingen, undtagen den virkelig omvendte Troende, er en antagelig Daabskandidat.

Saaledes kan intet Menneske haabe paa Frelse i Guds Rige undtagen gennem Jesu Kristi Forsoning; og Forsoningen er gjort virkningsfuld for Syndernes Forladelse ved individuel Efterlevelse af de Betingelser, der er fremsat af »ham, som er Aarsag til evig Frelse for alle dem, som lyde ham«. Kristi Maade at frelse Sjæle paa er at sørge for bestemte Midler, som man kan akceptere eller forkaste til sin egen evige Fordeel eller Tab.

Universel Amnesti for Forbrydelse kan tjene til at forøge Forbrydelserne. Guds Velgerningssystem, som omfatter og overgåar alt, hvad vi kalder Barmhjertighed, bestaar i at hjælpe Syndere til at hjælpe sig selv. Mennesket kan ikke frelse sig selv alene; og lige saa sandt kan Kristus alene ikke frelse ham. Lydighed mod Evangeliets Love og Ordinancer er Frelsens Pris.

En gammel hebræisk Profet fremsatte i al Enkelhed Frelsesplanen, afhængig af Kristi Forsoning.

»Thi se, hans Blod forsoner ogsaa for deres Synder, som ere faldne formedelst Adams Overtrædelse, og som ere døde uden Kundskab om Guds Vilje angaaende dem, eller som have syndet i Uvidenhed. Men ve, ve den, som véd, at han strider mod Gud; thi Frelse kommer ikke til nogen saadan, uden det sker formedelst Omvendelse og Tro paa den Herre Jesus Kristus.«

(Fortsættes Side 325.)

# SKANDINAVIENS STJERNE

Et halvmaanedligt Tidsskrift for Jesu Kristi Kirke  
Af Sidste Dages Hellige.  
Oprettet i Aaret 1851.

Ansvarshavende Redaktør:  
Holger M. Larsen

Redaktionssekretær og Translatør:  
Orson B. West

## PROFETEN BESEGLEDE SIT VIDNES- BYRD.

Kirken har oplevet mange mørke Dage, ja frygtelige Dage siden dens Organisation den 6. April 1830, men den frygteligste af dem alle var den 27. Juni 1844 — for 90 Aar siden. Om Eftermiddagen paa denne frygtelige Dag blev den sidste Husholdnings store Profet Joseph Smith og hans hengivne Broder Hyrum, der var Patriark, brutalt myrdet i Carthage Fængsel, Illinois, af en raa og ond Pøbelskare. Ved samme Lejlighed blev en frivillig Fange og Ledsager, John Taylor, Kirkens tredie Præsident, dødelig saaret. Maaske kan man forgæves paa Historiens Blade søge efter et Martyrium, der var mere forræderisk og koldblodig end denne.

Disse Guds og Menneskehedens Tjenere tilbragte den sidste Time af deres Liv med at vidne om det Værks Guddommelighed, som de uden Ophør havde hengivet deres kraftige Manddom til; dog vidste de, at Døden lurede ved Fængslets Port. Ikke desto mindre var de rolige og sig selv bevidst, at de ikke havde fornærmet noget Menneske. Selv om de vilde have været glade for, at »denne Kalk skulde gaa dem forbi«, var de dog villige til at give deres Liv for deres Venner — Kirkens trofaste Medlemmer — og at besegle deres Vidnesbyrd med deres Blod.

Begebenhederne de foregaaende Dage var især fulde af Prøvelser. Profeten erfarede, at nogle af hans betroede Venner var blevet Forræddere og sluttede sig til hans bitreste Fjender, og alle sammensvor sig for at berøve ham Livet. Han vidste, hvorledes han kunde undgaa deres Snarer og krydsede med Hyrum Mississippifloden til Iowa i den Hensigt at drage til Klippebjergene. Men da nogle af dem, der stod ham nærmest, bønfaldt ham om at vende tilbage til Nauvoo og overgive sig til hans Fjender, idet de kaldte hans Foretagende kujonagtigt, vendte han hastigt tilbage sigende, at dersom hans Liv ikke var af nogen Værdi for hans Venner, var det heller ikke for ham. »Men,« sagde han, »jeg gaar som et Lam til Slagtebænken.« Dette vidste han, men de syntes at tro, at det vilde være umuligt, at Herren vilde til-

lade sit udvalgte Mundstykkets Martyrdød, den store Profet, der stod i Spidsen for den sidste Husholdning. Men da Folket nogle Dage senere saa deres elskede Leders ihjelslagne Legeme, var de ikke blot i den dybeste Fortvivlelse, men ogsaa i dybt Morke. For dem var det umulige nu en Realitet. De var som forstenede, forfærdede. Situationen var for dem noget lignende som med Jesu Disciple, da de saa hans livløse Legeme hænge paa Korset.

Men blev Herrens Værk standset ved Profetens Død? Ud af det frygtagtige Morke opstod der prøvede og stærke Ledere, som vandt en Hærskare af loyale Efterfølgeres Stotte, og hvis Vidnesbyrd var blevet stærkere end nogensinde før. »Herren vil have et prøvet Folk.« De var blevet prøvet og stod stadigvæk Ansigt til Ansigt med Prover af den aller- alvorligste Art. Dog var de uforknytte. De besluttede sig til at »blive ved«. Ja, efter det frygtelige Chok begyndte Helbredelsen, og Værket gik fremad. Det var blevet gengivet for sidste Gang og skulde ikke gives til et andet Folk. Disse og andre Tanker gav dem Styrke og Mod. Mange var naturligvis svage og faldt fra, men det store Flertal blev stærkere end nogensinde før. Herren fuldførte sit Værk paa sin egen Maade. Saadan var det altid; det vil altid være saaledes.

Som et Resultat af Martyriet blev denne Lektie lært paany. Det skulde læres og huskes af alle Sidste Dages Hellige. Herrens Veje er ikke Menneskets Veje. Ingen af os kan holde hans Haand tilbage. Hans Værk vil gaa fremad. Hans Kirke er blevet oprettet for aldrig at blive slaaet ned. Vi kan begaa Fejl og vil fejle, med mindre vi er ydmyge og bestandig paa Vagt for at overvinde Fristelsen og det onde, men hans jordiske Kongerige vil stadig have Fremgang. Vort store Maal skulde være at have Fremgang med det — at vokse i Forstaaelse af Evangeliet, at blive mere aktive i Udførelsen af gode Gerninger og i større Grad udvise Tolerance, Barmhertighed og Kærlighed — at frembringe og skabe en Overflodighed af gode Frugter, der er Jesu Kristi Efterfølgere værdige.

*Joseph F. Merrill.*

Fortsat fra Side 323).

I disse de sidste Dage har Herren givet dette Bud til Kirken: »Du skal forkynde Omvendelse og Tro paa Frelseren og Syndsforladelse ved Daab og Ild, ja den Helligaand.«

#### *Spørgsmaal.*

1. Hvad er Syndsforladelse? Hvorledes erholder man den?
2. Har De af personlig Erfaring været i Stand til at faa noget for intet? Kunde De tænke Dem, at denne Lov

- skulde gælde eller ikke gælde med Hensyn til Frelse?  
Kan Frelse opnaas ved blot at bede om den?
3. Hvad siger Profeterne i Mormons Bog angaaende Frelse og Forsoning? Citer Henvisninger.
  4. Hvilken Maade bruger Kristus til at frelse Sjæle?
  5. Naar Folk ikke besidder Kundskab om de skadelige Følger af en Handling, synder de ved at begaa den? Lider de under Fordømmelse deraf?

---

## RESUME OVER LEKTIERNE I UNGDOMS- FORENINGERNES SENIORKLASSE.

F o r s t e U g e.

*Spørgsmaal.*

1. Er det sandt, at Børn og Kvinder er mere »modtagelige« for Religion end Mænd?
2. Er Religion »noget« for dybtænkende Mennesker? Er det »noget« for lærde og vel uddannede?
3. Fordummer Religion Mennesker?
4. Forklar den etymologiske Betydning af Ordet »Religion«.
5. Er der nogen Forskel paa Religion og Teologi?
6. Bør Religion være en »Følelsessag« eller en »Forstands-sag«?
7. Er alle teologiske Ideer religiøse?
8. Er Religion en Byrde eller et Privilegium for det enkelte Menneske?

Der kan komme en udmærket Diskussion ud af disse Spørgsmaal, især naar der i Forvejen er gjort et Studium ved dem.

A n d e n U g e.

*Spørgsmaal.*

1. Hvem og hvad er Kristus?
2. Kan en Religion være sand uden Gud?
3. Er Gud almægtig? Forklar Begrebet Almagt i vor Teologi.
4. Styres alt ved Lov? Hvad vilde der ske, dersom det ikke var Tilfældet?
5. Er Gud alvidende?
6. Hvad er den gamle Opfattelse af Bibelen?

7. Hvorledes er den moderne Opfattelse?
8. Bliver Bonner besvarede?
9. Hvilken Fordel har Medlemmerne af Jesu Kristi Kirke fremfor andre?
10. Hvad vil det sige at være inspireret?

---

## KRONET MED HERLIGHED.

Fortælling af *Nephi Anderson*.

Oversat af *John S. Hansen*.

(Fortsat.)

---

I den lille Pause, der nu fulgte, sammenlignede Rupert sin nuværende Stilling med, hvad den var, da han forlod dette Sted. Hvilken Forandring! Han var betydelig klogere om end ikke meget ældre. Og saa havde han nu en Hustru — og han saa kærligt hen paa hende, idet han tænkte paa alt, hvad hun havde gjort for han. Som de korte ind i Byen, hilste mange paa ham og syntes at glæde sig over hans Tilbagekomst. Gift? Ja, det er hans Hustru. Ikke saa elegant som Frk. Wilton, men langt mere indtagende, var den almindelige Mening.

Den Aften var der en større selskabelig Sammenkomst i Ninas Hjem.

Tidligt den næste Morgen, for nogen anden i Huset var staaet op, gik Signe og Rupert op til Dry Bench. En smuk og herlig Morgen hilste dem. De vandrede ud mod Bakkerne for at faa en god Udsigt over Markerne, og da de vendte sig om, laa Dry Bench foran dem. Træerne var bleven større, men ellers var det den samme Scene, som han havde set saa mange, mange Gange. Tankerne gik tilbage til en vis Morgen — den Morgen, da Frk. Wiltons Hest løb lobsk. Ingen havde hørt noget til Frk. Wilton, siden hun forlod Willowby.

»Hvor dejligt!« udbrod Signe. »Ved du hvad, Rupert; det minder mig om et Landskab i Norge. Jeg maa lave en Skitse af det, for vi gaar.«

»Sæt dig her paa denne Sten,« sagde han, »jeg vil fortælle dig noget. Her er min Overfrakke.« Han lagde den tilrette paa Stenen, hvor hun satte sig, medens han stod ved Siden af hende.

»Signe, for næsten seks Aar siden stod jeg her paa selve dette Sted. Jeg var Ejer af Ejendommen, som du ser her foran os. Jeg har gravet denne Groft, jeg har plantet den store Frugthave, jeg lagde Planen til og byggede det Reservoir,

der gjorde alt dette muligt. Den Morgen for seks Aar siden stod jeg her, og i min taabelige Forfængelighed sagde jeg til mig selv: »Alt dette er mit. Jeg har gjort det hele.« Nu forstaar jeg, at Gud satte mig paa Prove, laante mig noget af sin Rigdom for at prøve mig, og da Han saa, at jeg ikke kunde taale disse Velsignelser, tog Han det altsammen fra mig. Ja, det var en Velsignelse i Forklædning. Kære, dig kan jeg takke for, at jeg fik Forstand paa alt dette,« og han bojede sig ned og kyssede hende.

»Der tager du fejl igen,« sagde hun. »Er det ikke Gud, som Takken tilkommer.«

»Du har Ret. Det er Ham alene, som vi skal takke. Du har blot været et Redskab i Hans Haand. Jeg forstaar saa godt. O, Fader, tilgiv mig mine taabelige Tanker.« Han blottede sit Hoved som i Bon.

Han satte sig ved Siden af hende paa Stenen. Røgen begyndte at stige op af Skorstenene dernede i Byen, og snart viste der sig Tegn paa Liv rundt omkring i Husene. Han trykkede hendes Kind imod sin egen.

»Elskede,« sagde han, »naar Kærligheden har sammenfavnet to Væsener til en hellig og guddommelig Enhed, da har de fundet Løsningen paa Livets Gaade, herefter er de kun to Udtryk for den samme Fremtidsskæbne, de to Vinger paa den samme Fugl. Dette er fra Viktor Hugo; hvor sandt det er.«

Efter en Stunds Forlob gik de ned til Ruperts gamle Hjem. En Hr. Temming boede der nu, tilleje. Han var ikke bekendt med Hr. Ames og var ikke tilbøjelig til at vise ham stor Opmærksomhed, hvorfor de gik igen.

»Hvad synes du om Stedet?« spurgte han.

»Det er henrivende.«

»Kunde du finde dig i at bo der?«

»Ja, det kunde jeg; hele mit Liv. Rupert, jeg kan se dig i ethvert Træ, Hegn og Groft.«

Han lo.

»Jeg kan nu købe Stedet igen. Skal jeg?«

»Ja, gør det.«

»Du har slet intet imod det? Vilde du virkelig synes om at bo her?«

»Jeg tror, at du kan gøre meget godt her, kære Rupert. Vi bor bo, hvor vi kan udrette det meste Gode.«

Derved blev det. Den næste Dag søgte Rupert at faa at vide, hvem der nu ejede den Gaard, der en Gang var hans, og erfarede, at den forvaltedes af en Ejendomshandler i Byen. Han begav sig til dennes Kontor og bankede paa Døren, der stod halvt aaben. En Mand sad ved et Skrivebord, men havde



øjensynligt intet hørt. Rupert traadte derfor ind i Værelset samtidig med, at han gav Døren et Par lydelige Slag. Men endnu havde Manden ikke hørt ham.

»God Morgen,« sagde Rupert.

Manden vendte sig om.

»Volmer, Volmer Holm, er det dig?«

»Rupert Ames, det glæder mig at se dig igen. Naar kom du hertil? Vær saa god, her er en Stol.«

»Er du bleven Ejendomshandler, Volmer?«

»Jeg hører ikke videre godt, saa du kommer til at tale paa nært Hold, Rupe.«

De flyttede deres Stole nærmere hinanden, og Rupert gentog sit Spørgsmaal.

»Ja, man maa jo foretage sig noget; men der er ikke nogen Gang i Forretningen nu — slet ikke noget at gøre.«

Rupert saa medlidende paa sin Ven. Han var meget daarligt klædt og havde et forgræmmed Udtryk i Ansigtet, der fik ham til at se ti Aar ældre ud. Han brugt Brillen, hvilke han skubbede op paa Panden, medens han talte med Rupert.

»Ja, ja, Rupe, hvor har du holdt til i al denne Tid? Ja, jeg har modt min Skæbne, kan du tro — du har maaske ikke hørt det?«

»Nej, jeg har ikke. Hvad er der sket, Volmer?«

»Jeg havde 50 Dollars om Ugen for at lede Orkesteret i Grad i Chicago, da jeg blev syg. Aner ikke, hvad det var, Rupe — Lægerne vidste det ikke. Det satte sig i Ørerne, og det slog mig af Pinden — kunde ikke kende den ene Note fra den anden, saa, naturligvis var jeg færdig. Det var trist, Rupe, meget trist. Det er en haard Verden, denne. Hvorfor den Almægtige propper et Menneskes Hoved fuldt med Musik og saa gør det umuligt for ham at gøre Brug af det — det forstaar jeg ikke.«

Rupert tilkendegav ham nu sin Sympati og kom derpaa frem med sit Ærinde. En Lysstraale syntes ligesom at live op i Musikerens Ansigt, da han horte, hvad Rupert vilde. Ejendommen var til Salg og det billigt, meningsløst billigt; Handelen blev saa godt som afsluttet, og Volmer gik hjem til sin Hustru og fire Born betydeligt lettere om Hjertet den Dag.

»Det er slemt for Volmer Holm,« sagde Rupert til sin Soster.

»Jeg havde intet hørt om hans Ulykke. Og en Mand med saa rige Evner.«

»Ja, jeg véd ikke,« svarede Nina, »det er maaske altsammen for det bedste. Det blev sagt, at han begyndte at fore et daarligt Liv i Chicago; for nogle Mennesker er Fattigdom desforuden en Velsignelse.«

»Ja, det er sikkert,« var alt, hvad han sagde.

Rupert Ames blev igen Ejer af Dry Bench Gaarden, og næste Foraar flyttede de ind i deres nye Hjem. Hr. Janson og Hustru kom med dem paa et Besøg, men deres Interesser i Chamogo tillod dem ikke at blive ret længe. Signe var allerede helt indtaget i sit nye Hjem. Med hendes Smag for det hyggelige havde hun snart alt indrettet behageligt, og Rupert var aldrig mere tilfreds, end naar han kom ind, hvor hans Hustrus flinke Fingre havde været i Arbejde. Det var for ham det samme gamle, kære Hjem med forøget Glans og manglede kun hans Moders Nærværelse for at gøre det fuldkomment.

De fik Signes Familie over. Det var svært for hendes Fader at slaa sig igennem derhjemme, og Rupert havde Brug for netop saadan Hjælp, som han kunde yde. De naaede lykkeligt og vel dertil og blev installerede i et Hus i Nærheden af Ruperts Gaard.

I Fred, Lykke og Velsignelse svandt Tiden hen; Dagene blev til Maaneder og Aar; og Rupert Ames blev et skinnende Lys for sine Omgivelser og en Retfærdighedens Budbærer til sine Brodre.

Det var det sjette Aar efter Ruperts Tilbagekomst, at Landmændene omkring Dry Bench besluttede at bygge Reservoiret større Rupert skulde overse Arbejdet, og han tog fat paa Opgaven med sin vanlige Energi.

Den Morgen i September, da han gav sin Hustru det sædvanlige Afskedskys, havde Bornene — ialt fire — omklamret hans Ben og taget fat i hans Frakkeskoder og søgte under stor Jubel at holde fast paa ham.

»Nu maa Papa gaa,« sagde han, idet han prøvede paa at frigøre sig.

»Et Kys, et Kys til — mere Kys,« raabte de.

Saa loftede han dem op, en for en, og kyssede dem igen. Han lagde sin Arm om sin Hustrus Hals og trykkede sine Læber mod hendes.

»Farvel, min Elskede,« sagde han, »pas godt paa Bornene og husk ogsaa paa mig,« og han nynnede en Sang, idet han gik ud af Laagen. Signe stod og saa efter ham. Den Melodi, der lod tilbage til hende var »O, min Fader«. En underlig angstfuld Fornemmelse kom over hende, og hun satte sig grædende ned, medens Bornene klamrede sig til hende og spurgte hende, hvad hun græd for, og søgte at trøste hende.

En frygtelig Ulykke i Dry Hollow! En Minering eksploderede for tidligt, flere af Arbejderne kom tilskade, og Rupert Ames var dræbt — kastet ned i Kloften og næsten begravet under de nedfaldende Sten.

Bring den sorgelige Nyhed til hans Hustru og Børn, men gør det saa skaansomt som muligt. Lad dem ikke se det sønderknuste, blødende Legeme. Skaan dem, alt hvad du kan.

Ja, det blev altsammen gjort — alt hvad der stod i menneskelig Magt at udføre; og de Hundreder af Mennesker, for hvem Rupert Ames havde aabnet et nyt Lys og gennem Guds Styrelse havde givet et fast og sikkert Fremtidshaab, samlede ved hans Baare og lod deres Taarer blande sig med hans Børns.

En anden udodelig Sjæls jordiske Mission var endt. Livets Skole havde lukket sig for ham. Han var gaaet ind i en anden Tilværelse. Den store Skolemester havde forfremmet ham.

Og efter at alt var forbi, sagde Signe Ames blot:

»Gud véd, hvad der var bedst. Han er kun gaaet forud. Han var min Ægtefælle i Livet, han er det igennem al Evighed. Hans Mission er der, min er her. En Gang vil vi mødes igen.«

## XI.

»Gaar ud i al Verden og prædiker Evangeliet for al Skabningen!« —  
Mark. 16: 15.

Hr. Henrik Bogstad lænede sig tilbage i sin Stol foran Kaminen med en Følelse af Lettelse. Han havde lige vist en ung Mand ud, som omdelte religiøse Skrifter, omhandlende en af disse »nylavede Religioner«, importeret fra Amerika, det Land, hvor al Humbug havde sin Oprindelse. Hr. Bogstad havde hele den Dag været beskæftiget med at ordne nogle Mellemværender mellem sig og sine Lejere og var derfor om Aftenen i mindre godt Humør. Hans Optræden overfor Missionæren var derfor mere hensynslos, end han var vant til at udvise overfor Fremmede.

Hans Samvittighed bebrejdede ham dog lidt for hans Opførsel, naar han tænkte paa, hvad den unge Amerikaner havde sagt. Han havde intet at udsætte paa de religiøse Lærdomme, denne havde fremsat, men hvad skulde han plages med Religion for? Han havde Besværligheder nok; thi et stort Ansvar var kommen til at hvile paa ham nu, da han havde overtaget Ledelsen af Ejendommen efter Faderens Dod. I denne Tid var Fornøjelserne i fuldt Sving i Kristiania, og her sad han nu og maatte undvære Behageligheder paa Grund af dette nodtvungne Besøg i Hjemmet.

Efter at have siddet en Stund i Tanker rejste han sig og gik hen til Vinduet. Udenfor dækkede Sneen alt — Marker,

Vejen, den frosne Sø og Bækken. Husene var halvt skjulte, og Grantræerne paa Fjeldsiden stak frem af store Dynger af Sne. Udsigten over dette Vinterlandskab var henrivende fra Vinduet. Ude paa Søens store, hvide Flade i det fjerne saas mørke Pletter her og der. Det var de smaa Øer, og paa en af disse havde Signe Dahl boet. Henrik undredes paa, hvorledes hun havde det, og hvor hun var henne i det store Amerika. Han havde hørt, at hun var godt tilfreds derovre og var lykkelig, men ud over dette havde han ikke faaet noget at vide om hende. Han havde for længe siden slaaet en Streg over hele denne Affære med Signe. Han havde ophørt at tænke paa hende i noget andet Lys end som en yndig, men samtidig mærkværdig Pige, der kunde modstaa et saadant Tilbud som det, han havde givet hende.

Som Henrik stod der og saa ud af Vinduet, lagde han Mærke til, at den unge Fremmede, som havde besøgt ham for knapt en Time siden, kom tilbage ude paa Vejen. Lige idet han var ved at gaa forbi, raabte Henrik til ham og bad ham komme ind igen og tog imod ham i Doren.

»Kom ind,« sagde han, »jeg vil tale lidt med Dem.«

Missionæren satte sin Taske fra sig paa en Stol og satte sig selv paa en anden.

»Jeg var lidt mindre høflig mod Dem, da De var her før,« sagde Henrik. »Jeg vil ikke have, at De skal tage mig for at være en grov Person, især overfor Fremmede.«

»Jeg blev ikke i mindste Maade fornærmet,« smilede den anden.

»Det glæder mig at høre. Jeg vilde gerne have, at De fortalte mig lidt om Amerika. Jeg har aldrig været der, men jeg har i Sinde at tage derover en Gang. Jeg har nogle Venner og ikke saa faa Slægtninge derovre. Fra hvilken Del af Landet kommer De?«

»Jeg er fra Wyoming.«

»Det er langt ude vestpaa, er det ikke?«

»Ja.«

»Jeg har to Onkler, som bor i Minnesota, men det er godt Stykke fra Wyoming. Hvor opholder De Dem her, hvor er Deres Natteherberge?«

»Jeg er en omrejsende Evangeliets Forkynder, og jeg bor hvorsomhelst, det kan træffe sig.«

»Saa kan De bo hos mig i Nat. Jeg er ikke videre stærk i Religion, men hvis De vil blande lidt Oplysning om Amerika i Deres Prædiken, saa skal jeg med Glæde høre paa Dem.«

Disse Betingelser gik den anden villigt ind paa. Efter et rigeligt Aftensmaaltid satte de to unge Mænd sig mageligt tilrette ved den med en Skærm beskyttede Lampe i Biblio-

teksværelset. Missionæren aabnede sin Prospektbog og forklarede hvert enkelt af Billederne. Han fortalte om de store Strækninger af Sletteland i det vestlige Amerika, om de store Græsgange, de høje Bjerge, de frugbare Dale mellem disse, opdyrkede ved Hjælp af kunstig Vanding og om den mærkelige store Saltso.

»Dette er Templet.«

»Aa, og hvad er det til?«

Hensigten med at bygge Templer blev forklaret.

»De siger, at I dobe for de Dode?« spurgte Henrik. »Hvorledes hænger det sammen?«

»Jo, som jeg fortalte Dem, da jeg besøgte Dem for lidt siden —«

»Undskyld mig, men jeg maa tilstaa, at jeg ikke horte ret meget af, hvad De sagde. Jeg tænkte paa disse uenige Lejere, som jeg har saa meget Vrovl med. Forklar det igen.«

Den anden smilede godmodigt og gjorde, hvad han blev anmodet om. Henrik lyttede denne Gang opmærksomt til og var meget interesseret, samt stillede ikke saa faa Spørgsmaal.

»Nu, angaaende Templet,« fortsatte Missionæren. »vi tror, at hver eneste Sjæl, som nogensinde har levet paa Jorden, som nu lever og som vil komme til at leve i Fremtiden, vil faa Lejlighed til at høre Jesu Kristi Evangelium. Der er kun et Navn givet under Himmelen, ved hvilket Menneskene kan blive frelste, og ethvert Menneske maa høre dette Navn. Den langt overvejende Del af Menneskeslægten har aldrig hørt Evangeliet og vil ikke faa det at høre her i dette Liv.«

»Hvor kan de saa faa det at høre?«

»I den store Aandernes Verden. Da Kristus var dræbt paa Korset, gik Han til Aanderne, som var i Forvaring, dem, som var genstridige i Noa Dage og blev odelagte ved en Flod. Der er ingen Tvivl om, at Kristi frelsende Magt er bleven forkyndt i Aandeverdenen hele Tiden siden. Mange af dem, som hører, vil fatte Tro paa Ham. De har Tro, de omvender sig fra deres Synder, men de kan ikke blive dobte i Vand i deres Synders Forladelse.«

»Nej, selvfølgelig ikke.«

»Og dog har Kristus udtrykkelig sagt, at uden et Menneske bliver født igen af Vand og af Aand kan han ikke indkomme i Guds Rige. Hvad er der saa at gøre?«

Henrik, der interesseret lænede sig ind over Bordet, nøjedes med at ryste paa Hovedet.

»I 1. Kor. 15: 29 taler Paulus om dem, der blev dobte for de Dode — og dette er et guddommeligt Princip. De Levende kan blive dobte for de Dode, saaledes at de, der har forladt

denne Verden, kan modtage Evangeliet i Aandernes Verden og have Vanddaaben udført for dem af nogen, som endnu lever i Kodet.«

»Dette er en mærkværdig Lærdom.«

»Disse Daabshandlinger udføres i Templer. De Sidste Dages Hellige anstrenger sig for at tilvejebringe deres Slægtregistre saa langt tilbage som muligt; derefter gaar de ind i deres Templer — de har allerede fire af dem — og der udfører de dette Arbejde for de Døde. Paa denne Maade er Malakias' Profeti gaaet i Opfyldelse om, at Profeten Elias skulde komme, for Herrens den store og forfærdelige Dag kommer, »og han skal vende Fædrenes Hjerte til Bornene, og Bornenes Hjerte til deres Fædre«, at Herren ikke skal slaa Landet med Band. De vil finde dette i det sidste Kapitel af det gamle Testamente.«

Lampen brændte til langt ud paa Aftenen, medens disse to Mænd sad ved den, fordybet i Samtale; og Talen drejede sig ikke, saaledes som den ene af dem havde foreslaaet, hovedsagelig om Amerika og dets materielle Forhold.

---

## XII.

»Saaledes kan da ingen af eder, som ikke forsager alt det, han ejer, være min Discipel.« — Lukas 14: 33.

»Jeg forstaar ham ikke,« sagde Fru Bogstad. »Hans Opførsel er saa mærkværdig.«

»Det er simpelthen skammeligt af ham,« tilføjede Froken Selma Bogstad. »Han bringer hele Familien i Vanry.«

Moderen svarede ikke, men vendte sig tankefuldt bort fra sin vrede Datter.

»Mennesket er helt forgabelt i denne amerikanske Religion,« fortsatte Pigen, medens hun nervost gik frem og tilbage i Værelset. »Pastor Tonset kom for at tale med ham forleden Dag, og du skulde bare have hørt dem! Præsten kom, som Ven af Familien, for at advare ham, men tror du, at Henrik vilde tage mod Raad? Nej, han begyndte endog at diskutere med Præsten — sagde uden videre til ham, at han kunde bevise denne Religions Sandhed ud af Skriften.«

»Har han talt til dig om det?«

»Ja, og han provede paa at faa mig til at følge ham til Osterhausgaden, hvor disse Mennesker holder Forsamlinger. Jeg sagde ham rigtignok tydeligt og bestemt, at jeg ikke vilde høre et Ord om denne Religion.«

»Han lader til at være alvorligt interesseret.«

»Og det er det kedelige ved det. Det nytter ingenting at tale til ham. Han betragter det som en Selvfølge, at han bliver latterliggjort og forfulgt. Jeg tror, han er i Stand til at ofre alt for denne Sekt, der har faaet Kloerne i ham.«

En stærk Ringen af Klokken bragte Selma til Doren. Det var Henrik, som havde glemte sin Nøgle. Han hængte sin Hat paa Knagen og torrede Sveden fra sit Ansigt, thi det var en lummer Aften, derefter sagde han lystigt:

»Foraaret kommer, jeg kan mærke det paa Luften. Jeg skal være glad for at komme ud til Nordal — der vil blive meget at gore derude i Sommer —«

»Henrik,« afbrød hans Soster ham, »vi har lige talt om dig.«

»Talt om min Ugudelighed, antager jeg.«

»Om din Daarskab. Det er ikke særligt behageligt for os, det du gor.«

»Hvad gor jeg? Er jeg ikke god mod dig, Moder?« Han lagde sin Arm kærligt om hendes Skulder, men hun sad med sit Ansigt skjult i sit Lommetorklæde og svarede ikke. Han vendte sig til Selma.

»Hvad har jeg gjort?« spurgte han. »Drikker jeg? Spiller jeg? Stjæler jeg eller lyver og bander jeg? Behandler jeg nogen af eder uvenligt? Er jeg hensynslos mod min Moder eller min Soster?«

»Du omgaas med Mennesker, som man allevegne regner for det værste Uskud paa Jorden,« svarede Sosteren vredt, idet hun stillede sig hen foran ham. »Du bringer Skam over os — over hele Bogstad-Familien — du — men hvad kan det nytte at tale til dig.«

»Det nytter ikke det allermindste, kære Soster. Du vil ikke svare mig paa mine Spørgsmaal. Du anklager, men du kommer aldrig med noget Bevis. Du vil hellere tro, hvad uoplyste Mennesker fortæller, end hvad jeg siger. Du lytter til alskens Snak, men Sandheden, som jeg saa gerne vilde give til dig, vil du ikke høre paa. Jeg har bedt dig vise mig nogle af de daarlige Ting, som de Sidste Dages Hellige lærer, men endnu har du ikke en Gang prøvet derpaa. Jeg har opfordret dig til at gaa med mig —«

»Tror du, jeg vilde vanære mig selv i den Grad, at jeg lod mig se i deres Moder?«

»Du vil ikke en Gang læse et lille Skrift; du lukker dine Øjne og Øren. Du skyder Gud bort fra dig, naar du siger, at Han ikke aabenbarer sig mere; og saaledes gor Pastor Tonset og alle hans Ligesindede. Fordi jeg er villig til at modtage Lyset, selv om det kommer fra en »Sekt allevegne ilde om-

talt«, er jeg et slet Menneske. Men det siger jeg dig, Selma, og du ogsaa, Moder, at jeg nu maaske bliver betragtet som en Skamplet paa Bogstad-Familien, men den Tid vil komme, da I og hele denne Familie vil takke Herren for, at eet Medlem af Familien horte Sandheden og havde Mod nok til at annamme den!»

Selma var gaaet hen til Døren og forlod nu Værelset uden at svare. Henrik satte sig ved Siden af sin Moder, og de to fortsatte Samtalen sagte og roligt.

Moderens Haar var hvidt, Ansigtet skarpt og furet som efter svære Lidelser, Hænderne var magre. Selmas Udtalelser gjorde hende urolig, tilligemed hvad en Snes andre interesserede Slægtninge havde at sige; men naar hun talte med Henrik alene, havde hun Ro, og hun lyttede stille til, hvad han fortalte hende. Hun var saa gammel og svag og saa grundfæstet i sine Forfædres Tro, at hun kun vanskeligt kunde fatte de Lærdomme, som hendes Henrik forklarede; men dette vidste hun, at der var noget i hans Tone og Maade at tale paa, som beroligede hende og drev Vreden og de haarde Følelser paa Flugt, som de andres Tale havde efterladt.

»De véd, Moder,« sagde Henrik, »at dette gengivne Evangelium besvarer saa mange af Livets gaadefulde Spørgsmaal. Det er altomfattende, fornuftigt og fuldt af Barmhjertighed. Fader var, som du meget godt véd, ikke en religios Mand. Da han døde, udtalte Pastor Tonset det som sin Mening, at Fader var en fortabt Sjæl —«

»Fader var en god Mand.«

---



---

#### INDHOLD:

Fuldkommenhed . . . . .	313	Redaktionelt . . . . .	324
»Er vi sidste Dages Hellige?«	315	Resume over Lektierne i	
Den Danske Mission . . . . .	317	Ungdomsforeningernes	
Søndagsskolen . . . . .	319	Seniorklasser . . . . .	326
Hvorledes frelser Kristus . . . . .	322	Kronet med Herlighed . . . . .	327

---



---

Udgivet af den danske og norske Mission.

Præsident for den danske Mission: **HOLGER M. LARSEN**,  
Priorvej 12, København F.

Præsident for den norske Mission: **MILTON H. KNUDSEN**,  
Wergelandsvei 7, Oslo.

Trykt hos **F. E. Bording**.